

[Rytter.]

forsvare her i Tinget, hvor vi ellers roser os af at føre en saglig Forhandling, at sige, at Underskuddet voksede i rasende Tempo? (Kirkeministeren [Johs. Hansen]: Jeg har aldrig sagt „rasende“!) Eller at Underskuddet voksede i stigende Tempo. Det er altsaa forkert.

Det var nu een Forskel. En anden Forskel var den, at Minister Dahl — hvad jeg synes, man kunde bebrejde ham, hvis man overhovedet indlod sig paa at bebrejde ham noget med Hensyn til Paaligningen — gik den Vej, uagtet det var paa et meget kritisk Tidspunkt, at sætte Paaligningen ned fra 2½ til 2 Mill. Kr., og det gjorde han ikke blot det første Aar, men ogsaa det andet. Gjorde Bruun-Rasmussen det samme? Det maa han formentlig have gjort, siden Ministeren siger, det var lige saa slemt med ham. Nej, Bruun-Rasmussen satte Ligningen op fra 2 til 3 Mill. Kr., og det følgende Aar satte han den yderligere op til 3½ Mill. Kr., ud fra den Betragtning: Der skal skaffes Balance, men vi kan ikke paa eet Aar skaffe alle disse Penge, derfor maa vi forøge Paaligningen. Og han forøgede den med 50 pCt. og senere med 25 pCt., fra 2 til 3 og senere til 3½ Mill. Kr., medens den socialdemokratiske Minister gik den modsatte Vej. Derfor mener jeg, at der heller ikke paa det Punkt kan være nogen Sammenligning.

Men, Hr. Minister, Spørgsmaalet om Paaligning har jeg holdt udenfor, jeg har taget som en Kendsgerning, at der var et Underskud paa 3,2 Mill. Kr. Men saa kommer det, jeg har angrebet, nemlig den Maade, det blev betalt paa, at det uden videre blev paalagt, at dette Beløb skulde tages fra Kirkemidlernes Hovedkapital. Det har jeg kritiseret som en ulovlig Udbetaling. For Resten, maa jeg i denne Forbindelse have Lov til at læse Ministeriets egen Skrivelse op — jeg synes egentlig, den er tilstrækkelig tydelig for Folk, som er vant til at tumle med ministerielle Skrivelser. Det er Hovedrevisoratet, der spørger — til Trods for mit „Juristeri“, som det ærede 4de Medlem for 4de Kreds (Veistrup) taler om, har jeg jo saa godt Følgeskab som Hovedrevisoratet; det er enigt med mig. Hovedrevisoratet spørger Kirkeministeriet, og hvad svarer saa Ministeriet? Jeg skal kun læse Begyndelsen af Svaret op. Efter at Forespørgselen er refereret, staar der:

„I Anledning heraf skal man tjenstligt meddele Hovedrevisoratet, at naar man i sin Tid skulde betale Statskassen Forskud“ o. s. v.

„Skulde betale Statskassen Forskud“, deri

ligger tilstrækkelig tydeligt: Men vi Embedsmænd i Ministeriet mener ikke, at vi skulde have gjort det. Man tager det Udgangspunkt, at naar man skulde betale, saa gælder det og det. (Kirkeministeren [Johs. Hansen]: Saa!). Den højtærede Minister vil vist indrømme, at hvis det ikke er Meningen, er det i hvert Fald en kedelig Maade at udtrykke sig paa.

Den højtærede Minister sagde, at Statskassen havde dog virkelig ingen Forpligtelse til at blive ved at have de Penge til gode. Nej, absolut ikke, den Gæld skulde bringes ud af Verden, men den Maade, hvorpaa den skulde være bragt ud af Verden, var gennem Paaligning. Eller hvad jeg snarere tror, man burde have gjort: Man burde være gaaet til Lovgivningsmagten og have sagt: Her er opsummeret et Underskud, fremkaldt paa den Maade, som her rent objektivt er beskrevet, man kan hverken give Minister Dahl eller Minister Bruun-Rasmussen Skylden, men saadan er Kendsgerningerne. Det er altsaa de politiske Ministre, som ved deres Dispositioner har hidført den Situation, at Statskassen er kommet i Forskud for saa stort et Beløb; skal derfor Statskassen ikke afholde disse Midler, da det dog faktisk er Statens Embedsmænd, som har været med til at foranledige denne Gæld, uden Hensyn til, om der saa kan bebrejdes dem noget eller ikke? Thi det er dog egentlig lidt haardt at sige, at denne Byrde skal lægges over paa Folkekirkens Medlemmer, og vel at mærke ikke paa dem af Folkekirkens Medlemmer, som har nydt Gavn af den mindre Paaligning, men paa deres Børn og Børnebørn. Var det dog ikke rimeligere, at denne Byrde blev lagt over paa den mægtige Faktor Staten?

Den højtærede Minister var lidt højt oppe i Dag og kom bl. a. ind paa det Kendskab, jeg havde, eller, vist rettere, som jeg efter Ministerens Mening, burde have til Regnskaber. Jeg stillede det Spørgsmaal, hvorvidt der betales Renter af disse Penge, og dertil har den højtærede Minister svaret: Nej, det gør der ikke, og det er mærkeligt, at den højtærede Forespørger ikke kan forstaa det, thi hvis der skulde betales Renter, hvem skulde saa betale dem? Det skulde selvfølgelig Paaligningen. Og hvem skulde have Renterne? Det skulde Fællesfonden. Men det vilde jo medføre, at Fællesfonden tjente flere Penge, og ved den følgende Paaligning kunde der paalignes saa meget desto mindre. Med andre Ord: det ophævede hindanden. Fuldstændig rigtigt, Hr. Minister, jeg kan ikke bestride denne Betragtning paa noget Punkt. Men jeg vil gøre den Be-